

Bilindustrin kan tillverka mycket mer än bara bilar. Den kan t.ex. ställas om till att tillverka magnet-svåartåg som det här, som trafikerar den 35 km långa sträckan mellan Shanghais centrum och flygplats.

lurar i den här situationen, om vi inte byter system. Och det som vi avser att göra är att byta system.

Ändra spelets regler

Fordonsindustrin är oerhört betydelsefull i detta, därför att där, och i flygindustrin, finns den största koncentrationen av en kapacitet att konstruera verktygsmaskiner. Det är inte bilarbetarna i sig, för bilarbetarna i sig kan inte utträta något om de inte är involverade i ett företag, eller en grupp företag, med en kapacitet att konstruera verktygsmaskiner. Det är inom bilindustrin som det mesta av den kapaciteten finns koncentrerad i USA, och det gäller för många andra länder också. Det är därför som vi måste rädda den här delen av den fysiska produktionen, därför att den är helt central för möjligheterna till en ekonomisk återhämtning.

Men den andra sidan av detta är: Vad gör vi med hyperinflationen? Det är detta problem man springer på när man har med politiker att göra: Vad kan man göra åt hyperinflationen? De kommer att säga till er att vi har en frihandelsekonomi, och det kan man inte ändra på. Vi har också en globaliserad ekonomi, och de kommer att säga att det kan man inte heller ändra på: en hyperinflationistisk frihandelsekonomi alltså. Då är det ju kört, det är kollektivt självmord, så där har de fel! Och ni får inte backa på att om de säger det, eller tror det, så har de fel! De har inte bara fel, de har självmordsaktigt fel. De är som killen som säger "Jag är stålmannen" och så hoppar han ut från en skyskrapa och tror att han ska flyga. Visst flyger han, ett tag, och hela vägen ner – med ett bestämt slut.

Det finns alltså ingen chans med det nu rådande systemet, de nu rådande rättsliga spelreglerna i USA, det nu rådande sättet att föra politik i kongressen, att det här landet kommer att kunna överleva. Alltså måste vi ändra på det. Det finns flera aspekter på förändringen. En ligger nära till hands. Det finns folk nu som säger att man måste höja räntan för att begränsa expansionen av penningmängden; höja styrräntan till fem, sex eller sju procent. Det kommer inte att fungera. Det kommer inte att få stopp på inflationen, utan snarare ha en tendens att få en hyperinflationistisk effekt. Inflationen ligger huvudsakligen i råvarorna, och den får man inte stopp på bara med en justering av ränteläget.

Om man å andra sidan inte bromsar upp det ohämmade flödet av M3 in i det här inflationsmaskineriet så får man bara en högre inflation och man kommer fortfarande till helvetet. Varken en stram penningpolitik eller en släpphänt penningpolitik är alltså acceptabel. Att bara öka penningmängden är ingen lösning.

Det viktiga är *hur* man ökar penningmängden. Vi vill öka penningmängden, men hur? Genom att binda pengarna i långsiktiga investeringar. Långsiktiga investeringar som gör vadå? Som sätter människor i arbete med att producera långsiktiga varor. Vadå för varor? Inte bara bilar, som är rätt kortsiktiga, utan kraftverk, som har en livstid på trettio till fyrtio år. Vi investerar i dem för sju till tio år framåt, och i stora vattensystem, med en livstid på femtio till hundra år. Den typen av saker.

Vi investerar alltså i produktiva tillgångar, eller infrastruktur som är nödvändig för produktiva tillgångar, med fysiska livstider på mellan ett kvarts- och ett halvsekel. Det betyder att vi binder pengarna som staten trycker upp, så att säga, i krediter som satsas på det här projektet. På det här viset ger vi folk arbete. De får betalt för sitt arbete på kort sikt, men intäkterna som den här produktionen ger är långsiktiga. Varje år får man med andra ord tillbaka en del av den totala investeringskostnaden.

Det tar kanske tre till fem år att bygga ett kärnkraftverk. Det kommer att ha en livstid på tjugofem till trettio år. I princip amorterar man alltså av den investeringen på trettio år. Men med den som säkerhet kommer man varje år att kunna betala ut löner och annat, för en tredjedel eller en tjugofemtedel av denna totala investeringskostnad. Om man gör en sådan investering på trettio år, som tar fem år att bygga, är det sådana siffror, sådana förhållanden, man har att röra sig med. På det här viset binder man alltså pengarna.

Vad sedan staten måste göra, vad penningssystemet måste göra, är att bestämma att vissa saker är långsiktigt solida investeringar, inom t.ex. infrastrukturen och vissa typer av industrier, inklusive jordbruket. På den grunden kommer staten att godkänna att det skapas pengar, och dessa pengar kommer att finansiera produktion inom jordbruket, industrin och infrastrukturen – framför allt långsiktiga investeringar. Man sätter folk i arbete, vecka för vecka, månad för månad, med denna produktion. Och man betalar av det hela, det som man har investerat, över ett kvartssekel eller mer.

Det är detta vi vill göra. Det är detta vi talar om när det gäller fordonsindustrin. Vi talar om långsiktiga investeringar i denna del av fordonsindustrin som vi har bestämt att vi ska återerövra.

Vi ska använda den produktiva potentialen i denna omställda del av industrin till att bygga järnvägsnät, kraftsystem, viktig infrastruktur för sjöfarten och vattenvägar i inlandet, och så vidare. Vi ska investera den på det sättet, i ny och bättre infrastruktur.

Vi ska också ge krediter, från staten eller via någon statlig inrättning, till privata entreprenörer som bidrar till produktionen av dessa produkter inom denna del som vi har tagit över.

På basis av den statliga krediten ger vi ut billiga lån, mot kanske en till två procents ränta, för den huvudsakliga investeringen i den här processen. Priset på lån till andra saker som inte faller under den här kategorin kommer vi att låta stiga högre. Vi kommer att begränsa mängden pengar som vi sätter in i systemet för dessa andra saker, men vi kommer att vara friskostiga när det gäller de långsiktiga investeringarna. Vi kommer att skapa ett klimat som gör det attraktivt för privata investerare att binda upp sitt kapital i långsiktiga

"Smit inte undan från någon av de frågor som jag tar upp här. Det blir fel om man gör det. Det finns inget 'smart' sätt att undvika de frågor som jag kommer att ta upp här."

investeringar, till skillnad från den kortsiktighet som har präglat den senaste tiden, med snabba hopp från den ena företagsaktien till den andra.

Vi kommer att uppmuntra folk att placera sina pengar i långsiktiga investeringar, på en eller två generationers sikt, och binda upp de pengar som finns, genom att placera dem i dessa långsiktiga investeringar. Vi kommer att skapa ett klimat i vilket det inte kommer att löna sig, mätt i avkastning på satsade pengar, att flacka omkring på det sätt som man gör nu.

Vi kommer alltså, med hjälp av statliga regleringar och internationella överenskommelser, att gå över till en ekonomi som bygger på ett långsiktigt tänkande, och minimera kortsiktiga hänsynstagen. Det är i grund och botten vad vi gör med detta förslag som vi går ut med nu.

Statens nödvändiga roll

Den andra sidan av detta är att staten faktiskt inte är så bra på att sköta privata företag, av uppenbara skäl. Särskilt dåligt passar det för storföretag som inte längre satsar på att nå långsiktiga målsättningar, utan satsar på att stjåla på kort sikt, som det typiska storföretaget i dag. Därför går vi in för att få till stånd den här omstruktureringen, genom att inom ramarna för de statliga programmen investera i storskalig infrastruktur, samtidigt som vi självfallet också finansierar entreprenörer som

medverkar i denna långsiktiga utveckling av infrastrukturen.

Vi lägger alltså om ekonomin på det sättet, men vi gör det genom att lägga tonvikten på det område där staten kan fungera effektivt, nämligen på infrastrukturen, medan den annars på det hela taget inte fungerar särskilt effektivt inom den privata sektorn.

Vi ska alltså föra en långsiktig politik. Vi börjar med ett långsiktigt perspektiv för en omorganisation av världssystemet. Vi har en explosiv situation, där det nuvarande världssystemet kommer att rasa ihop hur som helst. Vad vi försöker göra är att storma in, med en politisk kursomläggning, som Roosevelt gjorde på sitt sätt när han tillträdde som president; en politisk kursomläggning där vi för in en långsiktighetsfaktor, för rätt rejäla bitar. Därefter, i nästa skede, kommer vi att gå in och faktiskt omorganisera hela finanssystemet som sådant, genom att staten drar det genom ett så kallat ordnat konkursförfarande.

Detta innebär – vilken teknisk form det än tar – att vi går tillbaka till ett nationalbankssystem. Det som måste hända i en sådan situation är givet: Federal Reserve-systemet kommer att ställas under tvångsförvaltning, eftersom de i Federal Reserve-systemet ingående bankerna nu allihop är bankrutta. Det vill säga, om man kollar på kontona och ser vad som finns där och vart det ska, så måste man konstatera: "Detta är konkursmässigt."

Men vi kan inte låta dem slå igen butiken, för de sitter med alla möjliga sorters tillgångar som måste skötas för att människor ska kunna fortsätta leva och fungera, och den sortens saker. Därför låter vi dem genomgå en *finansiell omorganisation*, en finansiell omorganisation som tar hänsyn till vad som, rent mänskligt sett, eller ekonomiskt sett, måste komma först, och vad som kan vänta.

Hur vi ska omorganisera banksystemet

Vi ska alltså omorganisera banksystemet. Hur gör man då? Banksystemet i USA är i huvudsak Federal Reserve-systemet, enligt lagen. Nu var ju Federal Reserve-systemet fel tänkt från början, men grundprincipen är i alla fall att det är någonting som regeringen kan ta itu med. Vad gör vi nu? Den federala regeringen, som ska lösa ut det här bankrutta systemet, försätter nu banksystemet som sådant i konkurs, sätter det under tvångsförvaltning. Vad innebär det? Det innebär att Federal Reserve-systemet förvaltas av staten. Vad har hänt då? Jo, då har vi kommit tillbaka till ett nationalbankssystem av rent hamiltonsk karaktär.

Kreditmekanismerna som finns angivna i USA:s författning används nu för att säga att den federala staten – som har ensamrätt på att skapa pengar; ingen annan har den rätten – nu kommer att bestämma över de pengar som den skapar. Och den kommer att göra det med hjälp av ett nationalbankssystem. Nationalbankssystemet kommer faktiskt att vara ett system som betjänar och har uppsikt över privatbankerna, i alla fall de nationellt verk samma bankerna, och därigenom indirekt förstås även bankerna på delstatsnivå.

USA:s nya system, det nya Federal Reserve-systemet, som har tagits över av staten, blir nu den institution genom vilken regeringen bestämmer hur creditsystemet och penningssystemet ska fungera inom den privata sektorn.

fortsättning nästa sida